

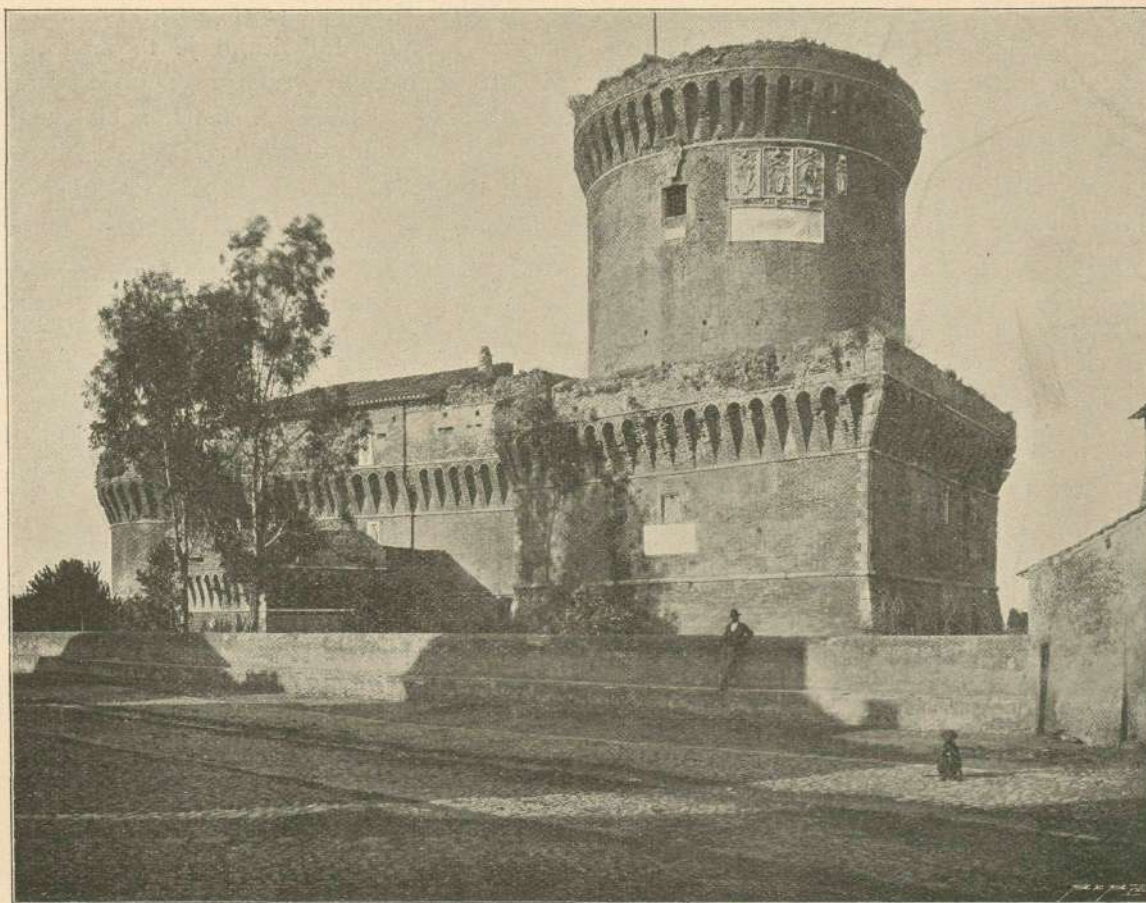
je že mnogo prosilo pred menoj, ki so bili izvrstni dijaki, imeli še lepša izpričevala, a dobili niso nič, ker te ustanove se oddajajo sinovom plemičev, višjih uradnikov itd.

Kako mi je bilo naenkrat pri srcu, Vam, menim, ni treba razkladati! Čutil sem, da sem — berač! . . Čutil sem, da berač greši, če sploh kaj — upa! greši, če si sploh drzne oči povzdigniti kvišku k mizi, z zla-

Sem videl, da svoj čoln po sapi sreče, komur sovražna je, zastonj obrača, kak veter nje nasproti temu vleče, kogar v zibeli vid'la je berača — — —!

Poparjen in potrten sem jo pobral na ulico . . .

Komaj stopim na „Ring“, kar mi pride nasproti bivši sošolec, Nemec Recker. Pozdraviva se, in ko zapazi na meni popar-

Stari grad v Ostiji.

tom obloženi! Res, le trenutek sem upal, a za ta trenutek upanja takoj — kazen, sramota, ponižanje! Od prve šole že pišem prošnje za razne dijaške ustanove, vsako polletje skoraj — a vedno isti odgovor, z železno doslednostjo, vseh osem let na gimnaziji in zdaj na vseučilišču prav tako! Pa saj mora biti tako! Kako bi pa bilo sicer resnično, kar poje veliki Prešeren:

jenost, me vpraša, kaj se mi je pripetilo? Težko je sicer, razkrivati svoje blamaže, vendar mu povem, kako „moj up je šel po vodi“, in kako so se mi baš v tem trenutku podrli zlati gradovi, ki sem jih zidal v oblake. A da ste ga slišali moža, kako mi je začel brati levite! Da nimam nikakršne eneržije, da si nič ne upam, po kaj da sem vendar prišel na Dunaj, če mislim tukaj